

Chương 12

Ghen Tuông

Vô lý, vô lý, hết sức vô lý mà. Từ Tịch Tịch nhận thấy từ sau khi Trương Định Trữ tới công ty cô náo loạn, ánh mắt mọi người nhìn cô trở nên rất kỳ quái, giống như cô chính là kẻ bội tình bạc nghĩa, còn Trương Định Trữ ngược lại lại trở thành người bị hại.

Đành chịu thôi, ở trong công ty cô luôn bị bao vây tứ phía. Phụ nữ thì coi cô như kẻ thù, chỉ đợi thấy cô bị bêu xấu. Đàn ông thì bởi vì theo đuổi cô không thành, phần lớn đều ghi hận trong lòng, bây giờ thấy cô bị một người đàn ông công kích nặng nề như vậy, oán khí tích tụ lâu nay tiêu tan đi không ít.

Từ Tịch Tịch cảm thấy trên thế giới này, ngoại trừ Đường Tiểu Mạn, Vệ Lan và Tô Bách ra, trong mắt những người còn lại, mọi việc cô làm đều là sai trái. Tất nhiên là trong mắt của những chàng trai phải lòng cô, hình ảnh cô vẫn rất khả ái, nhưng cảm giác đó đặc biệt mỏng manh, mỏng manh đến nỗi lúc cô nói “Không” với họ, cảm giác đó lập tức tan thành mây khói.

Từ Tịch Tịch nhớ tới câu Chu Tự Cường từng nói: “Từ tiểu thư xinh đẹp như vậy, làm về nhân sự thật là đáng tiếc, phải làm bên quan hệ công chúng mới đúng.”

Thật ra thì Từ Tịch Tịch cũng nghĩ như vậy, nhớ lại quang cảnh bốn năm đại học, lúc đó nhờ có sự gia nhập của cô mà hội học sinh khởi sắc hơn nhiều, cực kỳ náo nhiệt, các câu lạc bộ khác đều vô cùng ghen tỵ. Biểu hiện của cô về mặt quan hệ công chúng rất không tệ.

Không thể đoán được là sau khi tốt nghiệp cô liền vào bộ phận nhân sự làm, lẫn lộn ở công ty mấy năm nay, cũng coi như có chút thành tích, cô trở thành người phỏng vấn lựa chọn nhân sự mới. Kể từ lúc cô làm công việc phỏng vấn này, những người tới nộp hồ sơ ứng tuyển hình như đã tăng rõ rệt so với trước, rất nhiều đàn ông, lúc phỏng vấn tất cả chú ý của bọn họ đều không phải là tập trung vào lý lịch sơ lược của mình, mà chính là câu xé trên người cô.

Người đàn ông trước mặt này chính là một điển hình. Từ Tịch Tịch nhìn sơ qua sơ yếu lý lịch của anh ta, rất đẹp nhưng lại không có gì đặc biệt, đều là giả, học trung học chuyên nghiệp ra, làm một công việc không mấy liên quan. Bây giờ, cụm từ “trung học chuyên nghiệp” này nói ra cũng không có giá trị lắm, bất kể là học sinh, người nhận hồ sơ, công ty tuyển dụng đều không nhớ cái này,

cũng không thể gọi là năng lực được, tấm bằng cũng chỉ là một tờ giấy mà thôi, dùng để lau mặt còn ngại nó quá cứng.

Từ Tịch Tịch tùy tiện đặt vài câu hỏi cho anh ta, dù sao vấn đề quá chuyên sâu anh ta cũng không trả lời được, vừa nhìn đã biết anh ta là loại có kinh nghiệm phỏng vấn, chuẩn bị sẵn một bộ đáp án, cô nghe nhiều đến phát ngán.

“Được rồi, anh có thể về, nếu như có thông báo gì, bên chúng tôi sẽ liên hệ với anh.” Từ Tịch Tịch đóng sơ yếu lý lịch của anh ta lại, giơ tay lên định gọi người tiếp theo vào, anh ta liền giơ mặt cười nói: “Tiểu thư, nếu như trúng tuyển, có phải là cô tự mình gọi điện thoại thông báo hay không?”

“Dĩ nhiên không phải, sẽ có người đặc biệt thông báo cho anh.”

“Vậy xin hỏi cô sẽ là cấp trên của tôi sao?”

“Không phải.” Từ Tịch Tịch khoát khoát tay, ý bảo anh ta mau đi ra. Anh ta không còn cách nào, đành phải ảo não rời đi, Từ Tịch Tịch xoay người vò sơ yếu lý lịch của anh ta thành một cục, ném vào thùng rác. Cô quyết định, nếu gặp lại loại đàn ông này, nhất định sẽ đem toàn bộ sơ yếu lý lịch của anh ta ném đi. Dù có bị sếp mắng chết, cô cũng tuyệt đối không tuyển loại người đó vào công ty.

Phỏng vấn những người còn lại, nam thì thật nhàm chán, nữ lại càng vô vị. Cô đã làm công việc này một thời gian dài, giao tiếp với không ít người, cảm thấy rất mệt mỏi.

Không muốn về nhà nấu cơm, gần đây Đường Tiểu Mạn luôn cùng Trình Quân “lêu lổng” khắp nơi, chưa tới nửa đêm thì chưa về. Vệ Lan thì suốt ngày ôm lấy bộ dạng nửa sống nửa chết, không phải lên mạng thì cũng là lượn lờ trong nhà như xác chết, nói chuyện với cô ấy, cô ấy cũng chỉ thần thờ nhìn mình một cái, không nói một câu, bộ dạng đó thật làm người ta muốn đánh người.

Nghĩ tới nghĩ lui, liền nghĩ tới Tô Bách. Nhớ tới hôm đó, Trương Định Trữ tới công ty gây chuyện, cô vẫn chưa kể với anh, chưa bắt anh bù đắp, không biết tên điên kia có tới tìm anh hỏi chuyện bạn trai cô không. d,dlq`d Cầu trời khẩn phạt, ngàn vạn lần đừng để bị lộ.

Gọi điện thoại cho anh, một lúc sau Tô Bách liền lái xe tới đón cô. Từ Tịch Tịch nhìn anh, liếc mắt nói: “Xe của em thì như thế nào? Ngày mai làm sao em đi làm được?”

“Anh chở em đi, được chưa?” Tô Bách không để ý dáng vẻ tiểu thư của cô, trực tiếp nhét cô vào trong xe, sau đó lái đi.

Từ Tịch Tịch ở trước mặt Tô Bách không bao giờ cố gắng giữ hình tượng thực nữ, tướng ăn vô cùng khó coi, miệng ngậm đầy thức ăn, không ngừng mắng hành động điên rồ kia của Trương Định Trữ, bộ dạng bây giờ nếu để cho đám đàn ông ái mộ cô nhìn thấy, nhất định sẽ bị dọa chạy mất một nửa.

Tô Bách cầm cốc nước lên, nắm lấy bàn tay đang vung loạn xạ của cô, nhét cốc nước vào, cười nói: “Uống nước đi, cẩn thận bị nghẹn. Vì người đàn ông đó, không đáng đâu.”

Từ Tịch Tịch cũng cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, đồ ăn trong miệng cũng khó nuốt xuống, không khách khí uống cạn nước trong cốc, cuối cùng đem thức ăn nuốt xuống.

“Em nói cho anh biết, em còn chưa hỏi tội anh đâu, giao tình của chúng ta đâu rồi hả, làm sao anh có thể giới thiệu cho em loại đàn ông khốn khiếp như vậy. Lần trước ở quán bar, đã hại em một lần sợ chết khiếp, tại sao bây giờ còn giúp hấn ta thế hả?”

Từ Tịch Tịch mắng anh, Tô Bách không cách nào cãi lại được, chỉ đành nhận lỗi không ngừng, gật đầu nói: “Đúng đúng, là anh không đúng, là anh bị mù, không nhìn rõ bộ mặt thật của hấn, không rõ chân tướng đã giới thiệu hấn ta cho em. Tội của anh muôn lần đáng chết, ngàn người đều chửi rủa, lòng lang dạ sói, không bằng cảm thú,

“Được rồi, nghiêm túc một chút có được không?” Từ Tịch Tịch nhìn anh càng nói càng không tưởng tượng được, vội vàng cắt ngang.

“Vậy lúc đó làm thế nào mà em đuổi được hấn ta đi?”

“A, đúng rồi. “ Từ Tịch Tịch vỗ đầu một cái, kêu lên, “Em nói với hấn em có bạn trai rồi, hấn ta không tin, em liền bảo hấn tới tìm anh mà hỏi, đến lúc đó, nhớ tìm đại một cái tên qua loa nào đó nói với hấn. Bảo là sau khi chia tay với hấn, em liền tìm được người khác, nhớ chưa?”

“Được, anh nhớ rồi, số anh thật là khổ. Sau này, anh nhất định sẽ không bao giờ phí sức cho những chuyện tốt không có kết quả này.”

“Sau này anh cũng không còn cơ hội làm nữa đâu!” Tự nhiên nghe một tiếng rống to, Từ Tịch Tịch không biết là ai, đã thấy một bóng người lướt qua, nhào lên người Tô Bách đánh.

Đồ trên bàn rơi đầy xuống mặt đất, Từ Tịch Tịch hét lên chói tai, xông lên phía trước, lôi người đàn ông đang nhào trên người Tô Bách ra.

Là Trương Định Trữ! Từ Tịch Tịch thấy rõ khuôn mặt hấn ta, cánh tay đang lôi hấn không tự chủ liền buông ra, mặt của Trương Định Trữ rất đáng sợ, khiến

người ta có loại cảm giác sợ hãi khó hiểu, giống như ban ngày là lúc hẩn nghi ngại, còn bây giờ mới là lúc hẩn thức tỉnh.

Từ Tịch Tịch kéo hẩn ra không được, hoảng loạn lao tới những người xung quanh hét lớn: “Mau báo cảnh sát đi! Bảo vệ đâu rồi!”

Những người vây quanh đều là khách hàng bị dọa đến ngu người, Từ Tịch Tịch hét lớn mới tỉnh táo lại, mấy người phục vụ nghe tiếng động, vội vàng chạy tới, kéo mạnh Trương Định Trữ ra.

Về mặt Trương Định Trữ coi thường nhìn Từ Tịch Tịch, chỉ thẳng vào mặt cô nói: “Loại phụ nữ không biết xấu hổ, đập chân hai thuyền.”

Từ Tịch Tịch nhìn Trương Định Trữ, thấy trong tay hẩn ta đang cầm một con dao nhỏ, trên dao còn dính một chút máu. Từ Tịch Tịch sợ đến hai chân nhũn ra, đứng không vững, xoay người đỡ Tô Bách dậy, anh đang dùng tay giữ trên bụng mình, máu chảy qua những ngón tay không ngừng, sắc mặt trắng bệch, không còn hình người.

Từ Tịch Tịch hoàn toàn mất đi lý trí, không chút nghĩ ngợi, liền cầm lấy cái khay ở trên bàn, đánh mạnh vào đầu Trương Định Trữ.

“Tôi nói chuyện yêu đương với anh lúc nào hả? Đồ điên.”

Trương Định Trữ không ngờ Từ Tịch Tịch sẽ động thủ, càng không nghĩ cô sẽ lấy cái khay đập vào đầu hẩn, hẩn ta lại đang bị nhân viên giữ lấy, không thể nào tránh được, đành ngoan ngoãn để cái khay kia hạ lên đầu mình, trong nháy mắt cái đầu kia liền bị nở hoa, máu chảy xuống, chảy đến mắt, đến miệng hẩn ta.

Hẩn từ trước tới nay đều xem thường phụ nữ, không ngờ được, có ngày lại bị một người phụ nữ đánh bẻ đầu trước đám đông, liều mạng giãy giụa, muồn chạy lên đánh Từ Tịch Tịch, miệng không ngừng chửi rủa: “Con tiện nhân, dám cùng ta nói chuyện yêu đương, lại dám cùng người đàn ông khác đi ăn cơm, quả nhiên phụ nữ đều đê tiện.”

Từ Tịch Tịch giận dữ vung tay lên, tát thẳng vào mặt hẩn ta, nhếch mày lên mắng: “Tự soi lại mặt mình đi, có quý mới dám yêu đương với người. Loại người như người, cho dù có ném cho chó, nó cũng không ăn.”

Nói xong, cũng không thềm để ý Trương Định Trữ nữa, vội vàng giúp những người khác đỡ Tô Bách ra ngoài. Có người đã gọi 120, xe cấp cứu đến trước cửa nhà hàng, mấy nhân viên mặc đồng phục trắng nhảy xuống, đỡ Tô Bách lên, tiến hành sơ cứu vết thương.

Từ Tịch Tịch không kịp giữ hình tượng, chen lấn đám đông đi lên xe. Xe cứu thương nhanh chóng chạy tới bệnh viện.

Xe cứu thương vừa mở ra, hình tượng Từ Tịch Tịch thật sự giảm sút rất nhiều, cô đang ở trong xe ôm bệnh nhân khóc nức nở. Lúc đó thật ra Tô Bách vẫn chưa ngất đi, chỉ là vết thương quá đau, khiến anh lười trò chuyện mà thôi.

Từ Tịch Tịch có lẽ đã xem phim thần tượng quá nhiều, học theo dáng vẻ của nữ chính trong phim, nắm tay Tô Bách, vừa khóc vừa la lớn: “Tô Bách, Tô Bách, anh tỉnh lại đi, nhìn em này.”

Sau khi nói ra những lời này, lại cảm thấy quá mắc ói, trước mặt nhiều người như vậy, giống như đang diễn kịch, đành phải thêm vào một câu: “Anh dám không mở mắt nhìn em... Em liềm chọc mù mắt anh, về sau anh đừng hòng nhìn em nữa.”

Tô Bách bị cô mắng, bắt đấm dĩ bật cười. Nụ cười này động đến vết thương, bụng của anh lại càng đau đớn, anh cảm thấy như trời long đất lở, toàn thân đổ mồ hôi, liền rút tay ra khỏi tay Từ Tịch Tịch.

Từ Tịch Tịch càng bị dọa đến phát hoảng, tưởng Tô Bách chuẩn bị từ biệt cuộc sống, cô vội vàng nhào tới, ôm lấy cơ thể của Tô Bách lay mạnh, dùng cái giọng cao vút hét lên: “Tô Bách, anh là tên khốn kiếp, anh mà dám chết, em sẽ đốt nhà của anh, đập bẻ hết toàn bộ mô hình xe hơi của anh.” Từ Tịch Tịch biết rõ Tô Bách rất thích những thứ đó, đến mức sau này lấy vợ về, cô vợ cũng chỉ có thể xếp thứ hai, cố ý lên tiếng uy hiếp.

Cô om sòm lên làm cho nhân viên cứu hộ cũng không chịu nổi, lên tiếng ngăn lại nói: “Tiểu thư, cô bình tĩnh một chút, không cần phải lay cơ thể anh ấy như vậy, vết thương sẽ bị nứt ra. Anh ấy còn chưa chết, vết thương thế này, không chết dễ như vậy đâu, cô yên tâm đi.”

Từ Tịch Tịch nắm lấy góc áo blouse, khăn trương nói: “Anh nói thật chứ? Anh có thể đảm bảo anh ấy sẽ không chết chứ?”

Tô Bách nằm ở trên băng ca, tức giận tới mức muốn mắng người, nghe lời này của Từ Tịch Tịch, lại ước gì mình chết đi. Anh đột nhiên tới câu Quách Phù Dùng hay nói với Lữ tú tài: Chớ gào âm lên thế. Giờ phút này anh rất muốn nói câu đó với Từ Tịch Tịch, chỉ tiếc là cả người anh đều vô lực, ngay cả thở cũng động đến vết thương, đau đến phát run, chứ đừng nói đến là khí thế để mở miệng.

Đến bệnh viện, bác sỹ xử lý vết thương cho Tô Bách, Từ Tịch Tịch ngồi chờ ở phía ngoài, nhìn bệnh nhân cùng người nhà đi đi lại lại, trong đầu không ngừng suy nghĩ lung tung. Nếu như Tô Bách chết, mình phải làm sao đây,

chuyện này, xét đến cùng vẫn là do cô gây ra, không ngờ, cái tên Trương Định Trữ nào tàn kia lại nghĩ Tô Bách là bạn trai cô, làm ra hành động cực đoan này.

Từ Tịch Tịch đột nhiên lại muốn than thở dung mạo này của mình, nếu cô có diện mạo bình thường một chút, có lẽ sẽ không gặp phải nhiều phiền toái đến như vậy. Đây chỉ là suy nghĩ khoe mẽ của cô, nếu như diện mạo của cô thực sự biến dạng, chỉ sợ lúc đó cô càng cảm thấy khó chịu hơn, trong lòng sẽ càng hoang mang, cảm thấy đàn ông chỉ nhìn bề ngoài mà không quan tâm đến nội tâm của người phụ nữ là đồ nông cạn. Phụ nữ trên thế giới này đều hi sinh rất lớn.

Cũng không biết đợi bao lâu, lúc đầu Từ Tịch Tịch cảm thấy rất lo lắng, sau đó lại cảm thấy mệt mỏi, rồi lại không nhìn được mảng thâm Tô Bách trong lòng, chỉ vết thương nhỏ như vậy, cũng xử lý mãi không xong. Trong lòng còn tính toán xem, lát nữa sẽ đưa anh về như thế nào, có muốn ăn thêm nữa không?

Cho đến khi bác sỹ tiến đến, kêu cô vào phòng khám, nói rằng vết thương của Tô Bách rất nguy hiểm, chỉ lệch 2cm nữa sẽ tổn thương đến phổi, phải ở lại bệnh viện theo dõi. Lúc này Từ Tịch Tịch mới ý thức được cô nợ anh một nhân tình, nhân tình này lớn đến nỗi cô không cách nào trả nổi. Trong lòng lại mang tên sát nhân Trương Định Trữ kia ra mắng trăm ngàn lần.